

Ilie - Numărul Trei

Fie cunoscut

Jeff Pippenger

2023-09-29

Și s-a întâmplat, la vremea aducerii jertfei de seară, că Ilie, prorocul, s-a apropiat și a zis: Doamne, Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Israel, să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeul în Israel, și că eu sunt slujitorul Tău, și că toate aceste lucruri le-am făcut după cuvântul Tău. 1 Împărați 18:36.

Am procedat la identificarea caracteristicilor lui Ilie în calitate de simbol. Una dintre aceste caracteristici este aceea că slujirea și mesajul lui Ilie, Ioan Botezătorul și William Miller au fost instrumente ale judecății. Mesajul lor a fost folosit de Domnul pentru a pune la probă istoriile lor respective. Isus a spus că, dacă nu ar fi venit, atunci iudeii cântitori nu ar fi avut păcat.

Dacă nu aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, nu ar fi avut păcat; dar acum nu au nicio acoperire pentru păcatul lor. Ioan 15:22.

Ezechiel identifică același principiu în cazul evreilor cavilatori din istoria sa.

Căci sunt fii neobrazăți și cu inima împietrită. Te trimit la ei și le vei spune: Așa zice Domnul Dumnezeu. Iar ei, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta (căci sunt o casă răzvrătită), totuși vor ști că a fost un proroc în mijlocul lor. Ezechiel 2:4, 5.

Simbolismul lui Ilie include rolul său de instrument al judecății.

Cei care sunt angajați în proclamarea soliei îngerului al treilea cercetează Scripturile după același plan pe care l-a adoptat bătrânul Miller. În micul volum intitulat „Views of the Prophecies and Prophetic Chronology”, bătrânul Miller prezintă următoarele reguli simple, dar inteligente și importante pentru studiul și interpretarea Bibliei:

'1. Fiecare cuvânt trebuie să-și aibă raportarea cuvenită la subiectul prezentat în Biblie; 2. Toată Scriptura este necesară și poate fi înțeleasă prin aplicare sârguincioasă și studiu; 3. Nimic din ceea ce este descoperit în Scriptură nu poate și nici nu va fi ascuns celor care cer cu credință, fără a se îndoii; 4. Pentru a înțelege doctrina, adună laolaltă toate textele Scripturii privitoare la subiectul pe care dorești să-l cunoști, apoi lasă ca fiecare cuvânt să-și aibă influența cuvenită; iar dacă îți poți alcătui teoria fără nicio contradicție, nu poți fi în eroare; 5. Scriptura trebuie să fie propriul ei tâlcuitor, întrucât ea este o normă în sine. Dacă depind de un învățător ca să-mi tâlcuiască și acesta ar ghici înțelesul ei, sau ar dori ca ea să fie înțeleasă astfel din pricina crezului său sectar, sau pentru a fi socotit înțelept, atunci presupunerea, dorința, crezul sau înțelepciunea lui devine norma mea, iar nu Biblia.'

Cele de mai sus constituie o parte din aceste reguli; iar în studiul nostru al Bibliei vom face cu toții bine să luăm aminte la principiile enunțate.

Credința adevărată este întemeiată pe Scripturi; dar Satana întrebuițează atâtea uneltiri spre a răstălmăci Scripturile și a introduce rătăcirea, încât este nevoie de mare grijă dacă cineva voiește să știe ce învață ele cu adevărat. Este una dintre marile amăgiri ale acestui timp a stării mult asupra simțirii și a pretinde sinceritate, în vreme ce sunt ignorate rostirile limpezi ale cuvântului lui Dumnezeu, pentru că acel cuvânt nu se potrivește cu simțirea. Mulți nu au pentru credința lor altă temelie decât simțirea. Religia lor constă în exaltare; când aceasta încetează, credința lor dispare. Simțirea poate fi pleavă, dar cuvântul lui Dumnezeu este grâu. Și „ce este pleava față de grâu?”, zice prorocul.

Nimeni nu va fi osândit pentru că nu a dat ascultare luminii și cunoașterii pe care nu le-a avut niciodată și pe care nu le-ar fi putut dobândi. Dar mulți refuză să se supună adevărului care le este prezentat de trimișii lui Hristos, pentru că doresc să se conformeze standardului lumii; iar adevărul care a ajuns la înțelegerea lor, lumina care a strălucit în suflet, îi va osândi la Judecată. În aceste zile de pe urmă avem lumina acumulată care a strălucit de-a lungul tuturor veacurilor, și vom fi trași la răspundere în mod corespunzător. Calea sfințeniei nu este pe același plan cu lumea; este o cale înălțată. Dacă umblăm pe această cale, dacă alergăm pe calea poruncilor Domnului, vom afla că 'cărarea dreptilor este ca lumina strălucitoare, care strălucește tot mai mult până la ziua desăvârșită.' Review and Herald, 25 noiembrie 1884.

Nu suntem „condamnați pentru că nu dăm ascultare luminii și cunoștinței pe care” noi „nu le-am avut niciodată și pe care” noi „nu le-am putut obține.” Aspectul important al acestei afirmații este expresia „nu le-am putut obține.” Ilie, Ioan și Miller reprezintă lumină pentru generațiile lor respective, care putea fi dobândită. Prezența mesajului lor a înlăturat vâlul a ceea ce, din punct de vedere juridic, în Statele Unite, se numește „plausible deniability.” Mesajul lui Ilie, în orice generație în care se manifestă, înlătură orice „plausible deniability”, făcând astfel întreaga generație răspunzătoare pentru lumina care îi este atunci prezentată.

Fratele meu a spus, la un moment dat, că nu va asculta nimic cu privire la doctrina pe care o susținem, de teamă să nu fie convins. Nu voia să vină la adunări, nici să asculte predicile; dar, mai târziu, a declarat că a văzut că era la fel de vinovat ca și cum le-ar fi ascultat. Dumnezeu îi dăduse prilejul de a cunoaște adevărul, și El avea să-l țină răspunzător pentru acest prilej. Sunt mulți între noi care au prejudecăți față de doctrinele care sunt acum dezbătute. Nu vin să asculte, nu cercetează cu calm, ci își formulează obiecțiile în întuneric. Sunt pe deplin mulțumiți de poziția lor. "Tu zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol. Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur încercat în foc, ca să te îmbogățești; și veșminte albe, ca să te îmbraci și să nu se arate rușinea goliciunii tale; și să-ți ungi ochii cu alifie pentru ochi, ca să vezi. Pe toți câți îi iubesc, îi mustru și îi pedepsesc; fii, deci, plin de râvnă și pocăiește-te" (Apocalipsa 3:17-19).

„Acest cuvânt al Scripturii se aplică celor care trăiesc în aria unde răsună solia, dar care nu vin s-o asculte. De unde știți dacă nu cumva Domnul oferă dovezi noi ale adevărului Său, așezându-l într-un nou cadru, pentru ca calea Domnului să fie pregătită? Ce planuri ați întocmit, pentru ca lumină nouă să pătrundă prin rândurile poporului lui Dumnezeu? Ce dovadă aveți că Dumnezeu nu a trimis lumină copiilor Săi? Toată autosuficiența, egotismul și mândria părerii proprii trebuie lepădate. Trebuie să venim la picioarele lui Isus și să învățăm de

la El, care este blând și smerit cu inima. Isus nu și-a învățat ucenicii așa cum rabinii îi învățau pe ai lor. Mulți dintre iudei veneau și ascultau pe când Hristos descoperea tainele mântuirii, dar nu veneau să învețe; veneau să critice, să-L surprindă într-o oarecare neconsecvență, pentru a avea ceva cu care să influențeze poporul împotriva Lui. Ei erau mulțumiți cu cunoștința lor, dar copiii lui Dumnezeu trebuie să cunoască glasul Adevăratului Păstor. Nu este oare acesta un timp când ar fi deosebit de potrivit să postim și să ne rugăm înaintea lui Dumnezeu? Suntem în pericol de dezbinare, în pericol de a ne poziționa de o parte sau de alta într-o chestiune controversată; și nu ar trebui oare să-L căutăm pe Dumnezeu cu stăruință, cu umilire a sufletului, ca să cunoaștem care este adevărul?” Mesaje selectate, cartea 1, 413.

Cei ce reprezintă mesajul lui Ilie sunt instrumente ale judecății într-un proces de purificare care pregătește calea pentru ca solul legământului să curețe templul. În împlinirea lucrării de curățire a templului, lumina adevărului prezent este descoperită. Dacă nu ar fi descoperită, cei pe care Hristos a căutat și caută să-i curățească ar păstra veșmântul lor laodicean al autoînșelării. Ilie simbolizează o slujire care prezintă adevărul ca instrument al judecății. De aceea suntem înștiințați că aceia care au respins mesajul lui Ioan Botezătorul nu au putut beneficia de învățătura lui Isus.

Mi s-a îndreptat atenția înapoi spre vestirea primei veniri a lui Hristos. Ioan a fost trimis în duhul și puterea lui Ilie ca să pregătească calea lui Isus. Cei care au respins mărturia lui Ioan nu au avut niciun folos din învățăturile lui Isus. Scrieri timpurii, 258.

În istoriile profetice care prefigurează curățirea poporului lui Dumnezeu este desigilat un mesaj al adevărului prezent care face generația răspunzătoare pentru alegerea fie a întunericului, fie a luminii.

Tu însă, Daniele, ține închise cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor cutreiera încoace și încolo, și cunoștința va spori.... Și el a zis: Du-te, Daniele, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; dar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:4, 9, 10.

Cei care, pentru generațiile lor respective, reprezintă solia lui Ilie sunt identificați de Hristos drept ambasadorii Săi, pentru a-i folosi ca instrumente ale judecății. La aceasta se referea Ilie când a zis: „să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, și că eu sunt slujitorul Tău, și că am făcut toate aceste lucruri după cuvântul Tău.”

Acest adevăr este, de asemenea, enunțat de către Iisus cu privire la Ioan Botezătorul.

Și pe când aceștia plecau, Iisus a început să le spună mulțimilor despre Ioan: Ce ați ieșit în pustie să vedeți? O trestie clătinată de vânt? Dar ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților. Dar ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun vouă, și mai mult decât un proroc. Căci acesta este acela despre care este scris: Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu, care Îți va pregăti calea înaintea Ta. Matei 11:7-10.

Ioan a fost mai mult decât un profet, el a fost un instrument al judecății, iar slujirea lui a fost identificată cu generația sa, căci ei ieșiseră în pustie ca să-l vadă, la fel de sigur cum întregul Israel

a venit la Carmel la porunca lui Ahab. William Miller a înțeles sporirea cunoștinței care a fost desigilată în 1798. El i-a reprezentat pe cei ce alergau încoace și încolo în Cuvântul lui Dumnezeu, pe măsură ce cunoștința sporea. Mesajul lui era întemeiat pe timpul profetic și, în 1840, mesajul și slujirea lui au fost așezate în generația sa într-o asemenea manieră, încât întreaga lume protestantă a urmărit să vadă dacă metodologia lui funcționa. Când aceasta a fost confirmată, mesajul lui a fost dus în întreaga lume.

"În anul 1840, o altă remarcabilă împlinire a profeției a stârnit un interes pe scară largă. Cu doi ani înainte, Josiah Litch, unul dintre predicatorii de frunte ai celei de-a doua veniri, a publicat o expunere asupra Apocalipsei 9, prezicând căderea Imperiului Otoman. Potrivit calculelor sale, această putere urma să fie răsturnată . . . la 11 august 1840, când era de așteptat ca puterea otomană în Constantinopol să fie frântă. Iar aceasta, cred eu, se va constata că așa este."

Chiar la timpul hotărât, Turcia, prin ambasadorii săi, a acceptat protecția puterilor aliate ale Europei și astfel s-a plasat sub controlul națiunilor creștine. Evenimentul a împlinit întocmai prezicerea. Când acest lucru a devenit cunoscut, mulțimi au fost convinse de corectitudinea principiilor de interpretare profetică adoptate de Miller și asociații săi, iar mișcarea adventă a primit un avânt remarcabil. Bărbați învățați și de vază s-au unit cu Miller, atât în propovăduirea, cât și în publicarea vederilor sale, iar între 1840 și 1844 lucrarea s-a extins rapid. Tragedia veacurilor, 334, 335.

Perioada «1840–1844» reprezintă istoria «celor șapte tunete» din Apocalipsa, capitolul zece. În acea istorie a fost inițiat un proces de purificare, care era reprezentat în Maleahi, capitolul trei, și în cele două curățiri ale Templului săvârșite de Hristos. Procesul de purificare a fost un proces progresiv de încercare, întemeiat pe înțelegerea lui Miller a principiului «o zi pentru un an». Cei care reprezintă solia lui Ilie pregătesc calea pentru ca Solul legământului să vină deodată la Templul Său și sunt simbolul unui instrument de judecată pe care Solul legământului îl folosește pentru a-i mătura afară pe cei care aleg întunericul în locul luminii.

Eu, într-adevăr, vă botez cu apă spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, Căruia nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte; El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Acela are în mână vânturătoarea și Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va aduna grâul în grânar; iar pleava o va arde cu foc nestins. Matei 3:11, 12.

În vremea lui Hristos, așa cum este consemnat în Ioan 6:66, El a pierdut mai mulți ucenici decât în oricare alt moment. În *The Desire of Ages*, unde este abordat acest pasaj din Ioan, metodologia aplicării profetice a fost chiar motivul pentru care ucenicii au plecat. Ei nu au putut înțelege că literalul reprezenta spiritualul și, potrivit apostolului Pavel, literalul precede spiritualul.

Și astfel este scris: Omul dintâi, Adam, a fost făcut un suflet viu; iar Adam cel de pe urmă a fost făcut un duh dătător de viață. Însă nu cel duhovnicesc a fost întâi, ci cel firesc; și după aceea cel duhovnicesc. 1 Corinteni 15:45, 46.

Nevrând și, prin urmare, neputând, iudeii au refuzat să-L înțeleagă pe Hristos când S-a identificat ca fiind pâinea din cer care trebuia să fie mâncată. Obiceiurile și tradițiile au prevalat asupra metodei pe care a aplicat-o Hristos Însuși. Cu privire la această istorie, Sora White a consemnat:

Prin musturarea publică a necredinței lor, acești ucenici s-au înstrăinat și mai mult de Isus. Ei au fost foarte nemulțumiți și, dorind să-L rănească pe Mântuitorul și să dea satisfacție răutății fariseilor, I-au întors spatele și L-au părăsit cu dispreț. Își făcuseră alegerea: luaseră forma fără duh, învelișul fără miez. Hotărârea lor nu a mai fost niciodată schimbată; căci n-au mai umblat cu Isus.

„A cărui lopată de vânturat este în mâna Sa, și El Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va aduna grâul în grânar.” Matei 3:12. Acesta a fost unul dintre momentele de curățire. Prin cuvintele adevărului, pleava era despărțită de grâu. Pentru că erau prea trufași și plini de îndreptățire de sine ca să primească musturarea, prea iubitori de lume ca să accepte o viață de smerenie, mulți s-au întors de la Isus. Mulți fac încă același lucru. Sufletele sunt puse la încercare și astăzi, la fel cum au fost acei ucenici în sinagoga din Capernaum. Când adevărul ajunge la inimă, ei văd că viețile lor nu sunt în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Văd nevoia unei schimbări în întregime în ei înșiși; dar nu sunt dispuși să ia asupra lor lucrarea lepădării de sine. De aceea se mânia când păcatele le sunt descoperite. Pleacă jigniți, întocmai cum ucenicii L-au părăsit pe Isus, murmurând: „Acesta este un cuvânt greu; cine poate să-l asculte?” Dorința veacurilor, 392.

Este Solul legământului din Maleahi acela care îi curățește pe fiii lui Levi prin foc. El Își curăță cu desăvârșire aria, despărțind grâul de pleavă. El face această lucrare cu o vânturătoare.

Vânturătoarea este aceea care înfăptuiește despărțirea, iar vânturătoarea este solia adevărului prezent pentru fiecare perioadă istorică respectivă în care El îi curățește pe fiii lui Levi.

Vânturătoarea este solia lui Ilie și mesagerii ei, care reprezintă un instrument de judecată.

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-L căutați, chiar Solul legământului, pe care-L doriți; iată, vine, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea să îndure ziua venirii Lui? Și cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. El va ședea ca un topitor și curățitor de argint; va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămurii ca aurul și ca argintul, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în neprihănire. Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută Domnului, ca în zilele de demult și ca în anii de odinioară. Maleahi 3:1-4.

Cel ce vine după Ioan Botezătorul este Acela care Își curățește aria cu vânturătoarea și este ca focul topitorului. Procesul de curățire este înfăptuit de Solul legământului și, prin urmare, indică o perioadă din istorie în care Domnul intră în legământ cu un nou popor ales al legământului. Când Israelul din vechime a fost izbăvit din robia Egiptului, o temă a acelei istorii sacre a fost chestiunea «întâiului-născut». Fie că era vorba de moartea întâilor-născuți ai Egiptului, fie de declararea Israelului de către Dumnezeu drept întâiul Său născut.

Iar tu să-i spui lui Faraon: Așa zice Domnul: Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut; și-ți zic: Lasă-l pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească; iar dacă vei refuza să-l lași să plece, iată, îți voi ucide fiul tău, pe întâiul tău născut. Exod 4:22, 23.

Când Dumnezeu a încheiat legământ cu Israel, odată cu izbăvirea din Egipt, planul divin era ca fiecare întâi-născut de parte bărbătească din fiecare seminție să fie consacrat lucrării preoției. Dar

la răzvrătirea vițelului de aur, numai seminția lui Levi s-a pus de partea lui Moise împotriva răzvrătirii. Pentru credințioșii lor, Dumnezeu a anulat planul Său ca fiecare întâi-născut din fiecare seminție să fie consacrat preoției și, lăsând la o parte celelalte seminții, a dat seminției lui Levi dreptul exclusiv al preoției. Când solul legământului îi curățește pe fiii lui Levi, aceasta reprezintă o istorie în care un fost popor al legământului este pus deoparte pentru un nou popor al legământului. Așa a fost în cazul lui Ioan Botezătorul, al milleriților și așa va fi în cazul celor o sută patruzeci și patru de mii. Între 1840 și 1844, a fost inițiat un proces de curățire prin testul reprezentat de mesajul profetic care îi fusese dat lui William Miller. Aceasta a dus la venirea Domnului deodată la templul Său, la 22 octombrie 1844, dar procesul de curățire nu s-a încheiat decât în 1863.

Atât profeția din Daniel 8:14, «Până la două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit», cât și solia primului înger, «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui», indicau spre lucrarea de mijlocire a lui Hristos în Sfânta Sfintelor, spre judecata de cercetare, și nu spre venirea lui Hristos pentru răscumpărarea poporului Său și nimicirea celor răi. Greșeala nu fusese în calcularea perioadelor profetice, ci în evenimentul care urma să aibă loc la încheierea celor 2300 de zile. Din pricina acestei erori, credințioșii suferiseră dezamăgire; totuși, tot ceea ce fusese prevestit de profeție și tot ceea ce aveau, potrivit Scripturii, temei să aștepte, fusese împlinit. Chiar în vremea când jeleau zădărnicește nădejzilor lor, avusese loc evenimentul vestit de solie, și care trebuia să se îplinească înainte ca Domnul să poată apărea spre a da răsplata slujitorilor Săi.

Hristos venise, nu pe pământ, cum se așteptau ei, ci, așa cum era prefigurată în tip, în Sfânta Sfintelor a templului lui Dumnezeu din cer. El este înfățișat de profetul Daniel ca venind în acest timp la Cel Îmbătrânit de Zile: „Am privit în vedeniile de noapte și, iată, pe norii cerului venea unul ca un fiu al omului; și a venit” — nu pe pământ, ci — „la Cel Îmbătrânit de Zile, și L-au adus înaintea Lui.” Daniel 7:13.

Această venire este prevestită și de prorocul Maleahi: „Domnul, pe care Îl căutați, va veni deodată în Templul Său, chiar Solul legământului, în care vă desfățați: iată, El vine, zice Domnul oștirilor.” Maleahi 3:1. Venirea Domnului la Templul Său a fost subită, neașteptată, pentru poporul Său. Ei nu-L așteptau acolo. Ei Îl așteptau să vină pe pământ, „într-o văpaie de foc, aducând răzbunare asupra celor ce nu-L cunosc pe Dumnezeu și asupra celor ce nu ascultă de Evanghelie.” 2 Tesaloniceni 1:8.

Dar poporul nu era încă pregătit să-L întâmpine pe Domnul lor. Mai rămânea o lucrare de pregătire de împlinit pentru ei. Avea să li se dea lumină, care să le îndrepte mințile către templul lui Dumnezeu din cer; iar pe măsură ce, prin credință, aveau să-L urmeze pe Marele lor Preot în slujirea Sa de acolo, noi îndatoriri aveau să le fie descoperite. O altă solie de avertizare și de instruire trebuia să fie dată bisericii.

Zice prorocul: „Cine va putea sta în ziua venirii Lui? și cine va rămâne în picioare când Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului; și El va ședea ca un topitor și curățitor al argintului; și îi va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămurii ca pe aur și ca pe argint, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în neprihănire.” Maleahi 3:2, 3. Cei care vor trăi pe

pământ când mijlocirea lui Hristos va înceta în sanctuarul de sus vor trebui să stea înaintea unui Dumnezeu sfânt fără mijlocitor. Veșmintele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie curățite de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu și prin propriul lor efort sânguinos, ei trebuie să fie biruitori în lupta cu răul. În timp ce judecata de cercetare are loc în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din sanctuar, trebuie să se desfășoare o lucrare deosebită de curățire, de lepădare a păcatului, în mijlocul poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Această lucrare este prezentată mai clar în mesajele din Apocalipsa 14.

Când această lucrare va fi împlinită, urmașii lui Hristos vor fi pregătiți pentru arătarea Sa. „Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult.” Maleahi 3:4. Atunci biserica pe care Domnul nostru, la venirea Sa, o va primi pentru Sine va fi o „biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau ceva de felul acesta.” Efeseni 5:27. Atunci ea se va ivi „ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele și înfricoșătoare ca niște oști sub steaguri.” Cântarea Cântărilor 6:10.

Pe lângă venirea Domnului la templul Său, Maleahi mai profetește și a doua Sa venire, venirea Sa pentru înfăptuirea judecății, în aceste cuvinte: 'Și Mă voi apropia de voi pentru judecată; și voi fi un martor grabnic împotriva vrăjitorilor, împotriva adulterilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce asupresc pe simbriaș în plata lui, pe văduvă și pe orfan, împotriva celor ce abat pe străin de la dreptul lui, și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor.' Maleahi 3:5. Iuda se referă la aceeași scenă când spune: 'Iată, Domnul vine cu zeci de mii dintre sfinții Săi, ca să execute judecata asupra tuturor și să vădească pe toți cei nelegiuți dintre ei de toate faptele lor nelegiuite.' Iuda 14, 15. Această venire, și venirea Domnului la templul Său, sunt evenimente distincte și separate.

Venirea lui Hristos, ca Marele nostru Preot, în Locul Preasfânt, pentru curățirea sanctuarului, adusă în vedere în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este prezentată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, profetită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este de asemenea reprezentat prin venirea Mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în pilda celor zece fecioare, din Matei 25.

În ultimul paragraf sunt menționate patru „veniri”, iar toate sunt aceeași venire, simbolizată în patru moduri diferite. Una dintre aceste „veniri” este pilda celor zece fecioare.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. Review and Herald, 19 august 1890.

Dacă cele patru "veniri" "sunt descrieri ale aceluiași eveniment", atunci acele patru "veniri" care au fost împlinite la începutul Adventismului, în mișcarea millerită, "vor fi împlinite" din nou "până la ultima literă" în mișcarea lui Ilie la sfârșitul Adventismului.

William Miller și milleritiții au fost reprezentanții soliei primului înger, iar în același pasaj din Early Writings pe care l-am citat recent, solia primului înger avea caracteristici identice cu ale lui Ioan

Botezătorul. Am citat pasajul care spune că cei ce au respins solia lui Ioan Botezătorul nu puteau fi ajutați de învățăturile lui Isus. În paragraful următor ea spune: „Cei ce au respins prima solie nu puteau fi ajutați de a doua; nici nu au fost ajutați de strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre împreună cu Isus, prin credință, în Sfânta Sfințelor din sanctuarul ceresc.” Atât William Miller, cât și Ioan Botezătorul reprezintă instrumente ale judecății.

Dacă niciunul dintre ei nu ar fi apărut, generațiile lor respective nu ar fi fost trase la răspundere pentru respingerea luminii. Dumnezeu i-a folosit pe acei doi mesageri pentru a înlătura mantia laodiceană a păcatului și, astfel, a demonstrat goliciunea laodiceană a fostului popor ales, prin introducerea unui mesaj care, fie că era acceptat, fie că era respins, avea să fie folosit la judecată ca simbol al faptului că un profet fusese în mijlocul lor. Istoria anilor 1840–1844 a fost ilustrată tipologic de focul care s-a coborât asupra jertfei lui Ilie pe Muntele Carmel. Profetul adevărat fusese deosebit de profeții falși.

Ne aflăm în punctul în care se cuvine să conturăm procesul de curățire care a continuat după 22 octombrie 1844. Sora White a afirmat că, după 22 octombrie 1844, „poporul nu era încă pregătit să-și întâlnească Domnul. Mai rămânea pentru ei o lucrare de pregătire de împlinit. Avea să li se dea lumină, îndreptându-le gândurile către templul lui Dumnezeu din cer; și, pe măsură ce, prin credință, Îl vor urma pe Marele lor Preot în slujirea Sa de acolo, li se vor descoperi noi îndatoriri. Un alt mesaj de avertizare și de instruire avea să fie dat bisericii.”

Când Adventismul a respins cele „șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, pe care Daniel le-a numit „jurământul” lui Moise, și-a pierdut capacitatea de a recunoaște că procesul de curățire a continuat dincolo de lucrarea sa inițială de înțelegere a adevărilor legate de deschiderea judecății.

Vom aborda procesul continuu de purificare în articolul următor și vom începe să aliniem cornul adevăratului Protestantism pe care Adventismul millerit l-a primit în anii 1840 cu cornul Republicanismului.